DOMSTOLENS KENDELSE
AF 17. OKTOBER 1984 [1]

F. B.
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 135/84

Sammendrag

Annullationssøgsmål — akter der kan være genstand for søgsmål — retsakter der ændrer sagsøgerens retsstilling
(EØF-traktaten, art. 173)

Kun retsakter eller beslutninger, der indeholder foranstaltninger med retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af EØF-traktatens artikel 173.

I sag 135/84

F. B., med bopæl i H. (Frankrig), ved advokat Michel Kostigoff, Luxembourg, 15, Côte d'Eich, og med valgt adresse i Luxembourg på nævnte advokats kontor,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Götz zur Hausen, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående, på sagens nuværende trin, spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af et i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt søgsmål med påstand om annullation af en skrivelse af 27. marts 1984 fra generaldirektøren for Kommissionens juridiske tjeneste,

1 — Processprog: Fransk.

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne P. Pescatore, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: G. F. Mancini
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

KENDELSE

1 Med stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 23. maj 1984, har F. B., der er fransk statsborger og har bopæl i. H., i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af en skrivelse af 27. marts 1984 fra generaldirektøren for Kommissionens juridiske tjeneste, hvormed denne besvarede en fra sagsøgeren hidrørende »klage« af 27. februar 1984, stilet til Kommissionens generalsekretariat, hvori denne henledte Kommissionens opmærksomhed på en dom afsagt af Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg, der efter sagsøgerens opfattelse var afsagt i strid med fællesskabsretten.

2 Det fremgår af sagen, at med nævnte dom stadfæstede Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg som sidste instans en sagsøgeren vedrørende domfældelse til fængselsstraf for indbruds- og klatretyveri samt for overtrædelse af lov af 28. marts 1972 om adgang og ophold for udlændinge i storhertugdømmet Luxembourg.

3 I sin skrivelse af 27. februar 1984 giver sagsøgeren udtryk for den opfattelse, at ved at afsige den nævnte dom uden forinden at have forelagt Domstolen en anmodning om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af visse fællesskabsretlige bestemmelser om arbejdskraftens frie bevægelighed har Cour de cassation overtrådt EØF-traktatens artikel 177, stk. 3. I skrivelsen hedder det imidlertid, at denne »ikke tilsigter iværksættelse af en traktatbrudsprocedure efter traktatens artikel 169«, men at »dens formål principalt er at sætte Kommissionen i stand til at udøve en tilstrækkelig kontrol med hensyn til nationale fremgangsmåder, der åbenbart strider mod traktaten«.

4 I den anfægtede skrivelse fra generaldirektøren for Kommissionens juridiske tjeneste hedder det indledningsvis, at »klagen synes ... mere at have karakter af en meddelelse«. Videre hedder det, at »EØF-traktatens artikel 177 ikke i sig selv hjemler nogen yderligere mulighed for prøvelse af en retsafgørelse. Bestemmelsen berører principielt ikke de nationale regler om domstolsprøvelse. Under disse omstændigheder er jeg personligt af den opfattelse, at det ikke tilkommer Kommissionen at udtale sig om rigtigheden af en dom afsagt på grundlag af de her herom gældende regler i national ret.«

5 Herefter er det Kommissionens opfattelse, at den anfægtede skrivelse ikke udgør en retsakt, der kan anfægtes efter traktatens artikel 173, og Kommissionen har rejst formalitetsindsigelse mod søgsmålet i medfør af procesreglementets artikel 91, stk. 1. Da Domstolen er i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger, bør der træffes afgørelse om den efter artikel 91 rejste formalitetsindsigelse ved kendelse uden mundtlig forhandling.

6 Ifølge traktatens artikel 173 kan der anlægges annullationssøgsmål vedrørende Rådets og Kommissionens retsakter bortset fra henstillinger og udtalelser. Efter Domstolens faste praksis er det kun sådanne retsakter eller beslutninger, der indeholder foranstaltninger med retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af artikel 173.

7 Dette er ikke tilfældet for den anfægtede skrivelses vedkommende, hvilket fremgår såvel af dennes indhold som af dens sammenhæng. Skrivelsen

begrænser sig nemlig til at give udtryk for opfattelsen hos vedkommende tjenestegren i Kommissionen vedrørende det retsspørgsmål, sagsøgerens klage rejser. Skrivelsen medfører på ingen som helst måde nogen ændring af hans retsstilling.

8 Skrivelsens rent oplysende karakter er så meget mere åbenbar, som den udgjorde et svar på en skrivelse fra sagsøgeren, hvis formål efter skrivelsens eget indhold alene var at henlede Kommissionens opmærksomhed på den nationale retsafgørelse, uden at søge at foranledige denne til at træffe foranstaltninger i anledning af den påståede overtrædelse.

9 Herefter bør sagen afvises.

10 Efter procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør han tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1. Sagen afvises.

2. Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Luxembourg den 17. oktober 1984.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident